

Gál Erika

BÁTORSÁGPRÓBA

Kalandozásnak neveztük. Kevesen játszhattuk: hárman, esetleg négyen. A házaknál, amelyek kertjén sorra végiglopóztunk a sötétben, nem lehetett kutya. Lehetőleg férfi sem. A nőktől kevésbé féltünk.

Máig nem emlékszem, mi lehetett a tét. A későbbi nagyfiúk bátorsága? Egyikük átszökik majd a zöldhatáron, a legnagyobb – és legszelídebb – összeáll a pszichológusával.

Tolvajként surrantunk az ablakok alatt. Mint akiket a szüleink szidtak, mert az üres padlás láttán feltörték a pincét, és elvitték a szalonnaformájú háziszappant.

Végül a nyugdíjas tanítónő fogott gyanút. Talán a hátsó szomszéd kutyája ugatott hosszasan, vagy valamilyen megérzés csalta ki a ködbe merülő teraszra.

Állt a magasra szerelt izzó fénykörében, mint egy színpadon, tekintetét a leghátsó sorra szegezve. Az egresbokrok mögött hasaltunk, szájunkra avar tapadt, és apánkra gondolva megnyílt alattunk a föld.

KERETEN KÍVÜL

Közel egy éve már a kedvenced
voltam, amikor az iskolai bajnokság
egyik délutánján összefutottunk
a tágas udvarra nyíló oldal-
bejárat rácsos ajtajánál.

Hónom alatt a tizenegy mezzel,
fontoskodva siettem a pályához
mint szertáros. A tornatanár
már a sorsolás reggelén kijelentette,
hogy hivatalosan nem játszhatok.

Megdöbbentél, hogy a focisták közé
tartok. Éles szavakkal emlékeztettél
nememre, ezek újra és újra
megsebeztek, ha rád gondoltam
villanyoltás után az ágyban.

Harminc évvel később, amikor
a konyhában kávézva életemről
kérdéztél, felidéztem azt a keserű
napot. Nem emlékeztél semmire.
Némán tűnődtem ismét: miként

fordulhat elő, hogy te, akinek
szemei előtt gyermekek ezrei
idomultak felnőtté, máig nem érted,
hogy lánytestbe születve is
akarhat valaki fiú lenni.

EGY TERASZON

Fürdőruhában feküdtünk, lábtól,
az otthonodról faggattalak.
Lassan, már-már akadozva meséltél
a kék függőágy plasztikus ölelésében.
A végtelenbe simult öböl tükrét
evezőlapátok karcolták össze:
volt, aki csónakkal jött
a nyaraló évadzáró bulijára.

Éppen rakétákat lőttek ki
a szeplőkbe borult égre,
amikor magadhoz húztad a lábad,
és megmutattad vádlidon a heget.
Temesváron voltál egyetemista '89-ben.
Hallgattuk a szezon slágereit,
lábujjaidat simogattam,
körmödre lakkot festett a Hold.

MINDIG-ÉHES

Félig elszívott cigarettákat bontogatott a padon.
Gondosan kisimította a legnagyobbak papírját,
majd tömöltre igazította bennük
a csikkekből kipiszkált dohányt.

A kórház buszmegállójában
üvegcserepek lapultak a gyom alatt.
Megsárgult körmein barnás foltok:
szétkenődött sovány ujjain a vér.

Néha rándult egyet a feje, mintha láthatatlan szál
vonná tekintetét az ablakokra.
A hetediken sorakoztak a szülőszobák,
a lemondó nyilatkozatot a nyolcadikon írta alá.

Lesz még magának, legyintettek az újszülöttszályon,
menjen csak, adjon enni a többinek.
A férje, ahogy máskor is, várta délben az utcán.
Borszagúan, mindig-éhes tekintettel.

FÁTYOLOS SZEMMEL

fejben dől el minden, erősködött
a hatvan körüli nő a másik széken,
csak tudnám, akkor miért ül itt ő is
bugyi nélkül, branüllel karjában

késik az altatóorvos, mert
ismét császárost hozott a mentő
az újszülöttek földönkívüli hangja
feloldódik a beszűrődő zajban

fátyolos szemmel a nyitott ablakban
éppen visszapillant a nap
a gesztenyefákon, mint téli szobák áhítatában,
fellobognak a gyertyák.